ĢENERĀLADVOKĀTA NILSA VĀLA [*NILS WAHL*] SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 4. februārī[1]

Lieta C-211/15 P

Orange SA , agrāk France Télécom,
pret

Eiropas Komisiju

Apelācija — Atbalsts, kuru īstenojusi Francijas Republika par labu France Télécom un kas piešķirts France Télécom piesaistīto valsts ierēdņu pensiju finansēšanas veida reformai — Valstij no France Télécom pienākošās kompensācijas samazinājums — Lēmums, ar ko atbalsts ir atzīts par saderīgu ar iekšējo tirgu pakārtoti noteiktiem nosacījumiem — Priekšrocības esamība — Atbilstoša atsauces sistēma — "Strukturāli neizdevīgākas situācijas" ņemšana vērā

1. Ar šo apelācijas sūdzību agrāk par *France Télécom* dēvētā *Orange SA* (turpmāk tekstā – "*Orange*") vēlas panākt, lai tiktu atcelts Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 26. februāra spriedums *Orange*/Komisija[2], kurā tā noraidīja tās prasību atcelt Komisijas 2011. gada 20. decembra Lēmumu 2012/540/ES par valsts atbalstu C 25/08 (ex NN 23/08) – *France Télécom* piesaistīto valsts ierēdņu pensiju finansēšanas veida reforma, ko Francijas Republika īstenojusi par labu *France Télécom*[3].

2. Starp apelācijas sūdzībā izvirzītajiem jautājumiem ir tādi, kuros Tiesai tiek konkrēti lūgts noteikt, vai Vispārējā tiesa ir pamatoti atstājusi negrozītu apstrīdēto lēmumu jautājumā par ekonomiskas priekšrocības esamību par labu *France Télécom*. Konkrēti ir jāpārbauda, vai Eiropas Komisijas izvēlētā "atsauces sistēma" šādas priekšrocības noteikšanai attiecībā uz strīdīgajiem tā sauktajiem "kompensācijas" pasākumiem, kas pieņemti īpašā kontekstā saistībā ar agrāk *France Télécom* piesaistīto valsts ierēdņu pensiju finansēšanas veida reformu, ir noteikta pareizi.

3. Manuprāt, šī lieta paver visnotaļ īpašu iespēju precizēt, ka, ja vien nav izpildīti spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*[4] noteiktie kritēriji, apstāklis, ka valsts pasākuma mērķis ir atbrīvot uzņēmumu no iespējamas strukturāli vai konkurences ziņā neizdevīgākas situācijas, neļauj izvairīties no šī pasākuma kvalificējamības par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — T-385/12, EU:T:2015:117; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums".

3 — OV 2012, L 279, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums".

4 — C-280/00, EU:C:2003:415.

I – Tiesvedības priekšvēsture

4. No pārsūdzētā sprieduma izrietošā tiesvedības priekšvēsture var tikt izklāstīta šādi:

"1. Pasākumi, kas ir šīs lietas priekšmets, ir 1996. gadā ieviestās izmaiņas toreiz par *France Télécom* dēvētās prasītājas *Orange* veikto izmaksu shēmā, ciktāl tā attiecas uz pensiju izmaksām tās ierēdņa statusā esošajiem darbiniekiem.

2. Šajā shēmā, kas tika iedibināta 1990. gadā, kad *France Télécom* tika izveidota kā no valsts administrācijas nošķirts uzņēmums, piemērojot Francijas 1990. gada 2. jūlija Likumu Nr. 90-568 par pasta un telekomunikāciju sabiedriskā pakalpojuma organizēšanu (*loi n° 90-568, du 2 juillet 1990, relative à l'organisation du service public de la poste et des télécommunications*, 1990. gada 8. jūlija *JORF*, 8069. lpp.; turpmāk tekstā – "1990. gada likums"), tika veikti grozījumi ar 1996. gada 26. jūlija Likumu 96-660 par valsts uzņēmumu *France Télécom* (*loi n° 96-660, du 26 juillet 1996, relative à l'entreprise nationale France Télécom*, 1996. gada 26. jūlija *JORF*, 11398. lpp.; turpmāk tekstā – "1996. gada likums"). Jaunā shēma tika ieviesta, pirmkārt, sakarā ar *France Télécom* pārveidi par akciju sabiedrību, kā arī tās kotēšanu biržā un aizvien lielāku kapitāldaļu nodošanu publiskajā piedāvājumā un, otrkārt, sakarā ar to, ka konkurencei pilnībā tika atvērti Francijā un citās Eiropas Savienības dalībvalstīs esošie tirgi, kuros tā darbojās.

3. Saistībā ar pienākumiem attiecībā uz valsts ierēdņa statusā esošo darbinieku sociālās apdrošināšanas maksājumu finansējumu ar 1996. gada likumu tika veikti grozījumi attiecībā uz kompensāciju, ko 1990. gada likuma 30. pantā *France Télécom* bija uzdots iemaksāt Valsts kasē šo ierēdņu pensiju aprēķināšanai un maksāšanai, ko veic valsts (turpmāk tekstā – "strīdīgais pasākums").

4. 1990. gada likumā bija paredzēts, ka *France Télécom* ir pienākums kā kompensāciju par šiem ierēdņiem piešķirto pensiju aprēķināšanu un samaksāšanu iemaksāt Valsts kasē no darbinieka algas ieturēto summu, kuras likme ir noteikta Francijas civilā un militārā dienesta vecuma pensiju kodeksa [*code des pensions civiles et militaires de retraite français*] L. 61. pantā, un papildiemaksu, kas ļauj pilnībā segt šiem pensijā aizgājušajiem darbiniekiem piešķirto un piešķiramo pensiju izmaksas.

5. *France Télécom* piedalījās arī tā dēvētajās "kompensācijas" un "papildkompensācijas" shēmās, kurās paredzēti pārvedumi, lai nodrošinātu līdzsvaru ar citu valsts iestāžu ierēdņu pensijas shēmām.

6. Ar 1996. gada likumu tika izdarīti grozījumi attiecībā uz 1990. gada likuma 30. pantā paredzēto kompensāciju saskaņā ar turpmāk izklāstītajiem noteikumiem. Pirmkārt, *France Télécom* bija pienākums samaksāt no darbinieka algas veikto ieturējumu, kura summa salīdzinājumā ar 1990. gada likumu palika nemainīga. Otrkārt, tai tika uzliktas "no saistības atbrīvojošu darba devēja iemaksu" saistības, kas aizstāja agrākās darba devēja iemaksas. Šī jaunā iemaksa bija balstīta uz "taisnīgas konkurences likmi", kas savukārt bija balstīta uz darba samaksai piemērojamo obligāto sociālo un nodokļu iemaksu līmeņa izlīdzināšanu starp *France Télécom* un pārējiem telekomunikāciju nozares uzņēmumiem, uz kuriem attiecas vispārīgie sociālā nodrošinājuma noteikumi saistībā ar riskiem, kuri ir kopīgi privāttiesiskajiem darbiniekiem un valsts ierēdņiem, un neiekļaujot riskus, kas privāto tiesību darbiniekiem un valsts ierēdņiem nav kopīgi (konkrēti, bezdarbu un darbinieku prasības uzņēmuma sanācijas vai likvidēšanas gadījumā). Treškārt, *France Télécom* ar 1996. gada 31. decembra Likumu Nr. 96-1181 par 1997. gada budžetu (*loi n° 96-1181, du 31 décembre 1996, portant loi de finances pour 1997*, 1996. gada 31. decembra *JORF*, 19490. lpp.) tika uzlikts pienākums veikt "vienreizējās ārkārtas iemaksas" 37,5 miljardu Francijas franku (atbilst EUR 5,7 miljardiem) apmērā. Šajā pēdējā iemaksā bija iekļauta, pirmkārt, ikgadējo uzkrājumu summa (EUR 3,6 miljardi), ko *France Télécom* bija veidojusi līdz 1996. gadam, lai varētu segt paredzētās ierēdņu turpmākās pensiju izmaksas, un, otrkārt, papildsumma (EUR 2,1 miljards).

7. Turklāt ar 1996. gada likumu *France Télécom* tika izslēgta no kompensācijas un papildkompensācijas shēmu piemērošanas jomas.

[..]

9. Ar 2008. gada 20. maija vēstuli Komisija informēja Francijas Republiku par savu lēmumu saistībā ar attiecīgo atbalstu uzsākt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto procedūru (turpmāk tekstā – "lēmums par procedūras uzsākšanu"). Francijas Republika iesniedza savus apsvērumus 2008. gada 18. jūlijā.

[..]

12. 2011. gada 20. decembrī Komisija pieņēma [apstrīdēto] lēmumu, ar kuru attiecīgo atbalstu tā atzina par saderīgu ar kopējo tirgu pakārtoti noteiktiem nosacījumiem.

13. [Apstrīdētajā] lēmumā Komisija secināja, ka strīdīgais pasākums ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

14. It īpaši attiecībā uz ekonomiskās priekšrocības novērtējumu Komisija konstatēja, ka ar strīdīgo pasākumu *France Télécom* tiek piešķirta ekonomiska priekšrocība, nosakot Francijas valstij jaunas un būtiskas izmaksas, lai varētu veikt *France Télécom* ierēdņiem piešķirto pensiju aprēķināšanu un samaksāšanu, samazinot kompensāciju, kuru *France Télécom* iepriekš bija maksājusi.

15. Šajā sakarā Komisija, pirmkārt, [apstrīdētā] lēmuma preambulas 105. apsvērumā aprēķināja attiecīgā atbalsta summu kā ikgadēju starpību starp kompensāciju, kuru veido darba devēja no saistībām atbrīvojošā iemaksa, ko *France Télécom* maksā saskaņā ar 1996. gada likumu, un maksājumiem, kurus tā būtu veikusi saskaņā ar 1990. gada likumu, un, otrkārt, [apstrīdētā] lēmuma preambulas 113. apsvērumā tā pauda uzskatu, ka vienreizējās iemaksas maksājums ir samazinājis atbalsta summu, no kura labumu ir guvusi *France Télécom*.

16. Tāpat Komisija arī konstatēja, ka strīdīgais pasākums ir selektīvs, jo tas attiecas tikai uz *France Télécom* un rada vai var radīt konkurences izkropļojumus, jo ar to *France Télécom* rīcībā ir atvieglota grāmatvedības bilance, kas tai ļauj izvērsties Francijas un citu dalībvalstu tirgos, kuri pakāpeniski tiek atvērti konkurencei.

17. Pēc tam Komisija izvērtēja strīdīgā pasākuma saderību ar iekšējo tirgu LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunkta izpratnē, un secināja, ka tas neatbilst samērīguma principam, jo ar to nav iespējams nodrošināt konkurences apstākļu izlīdzināšanu. Pēc Komisijas domām, finanšu kompensācija, kas *France Télécom* ir jāmaksā valstij, netiek izlīdzināta ar visiem sociālajiem maksājumiem, kas *France Télécom* konkurentiem ir jāmaksā no uzņēmuma budžeta.

18. Tādējādi Komisija konstatēja, ka, lai atbilstu LESD 107. panta 3. punktā paredzētajam kopīgu interešu kritērijam un lai attiecīgais atbalsts būtu saderīgs ar iekšējo tirgu, no saistībām atbrīvojošā darba devēja iemaksa, ko maksā *France Télécom*, ir jāaprēķina un jāiekasē tā, lai izlīdzinātu visu algai piemērojamo obligāto nodokļu un sociālo maksājumu līmeni starp *France Télécom* un citiem uzņēmumiem, kas darbojas telekomunikāciju nozarē un uz kuriem attiecas sociālā nodrošinājuma vispārējās tiesības, ņemot vērā arī riskus, kuri nav kopīgi privāttiesiskajiem darbiniekiem un *France Télécom* nodarbinātajiem ierēdņiem. Šī iemaksa ir jāiekasē no *France Télécom*, sākot no dienas, kad vienreizējās ārkārtas iemaksas summas, kas tikušas kapitalizētas ar diskonta likmi, kura šajā gadījumā piemērojama saskaņā ar Komisijas paziņojumu par atsauces likmes un diskonta likmes noteikšanas metodi (OV 1996, C 232, 10. lpp.; turpmāk tekstā – "paziņojums par atsauces likmēm"), būtu bijušas vienādas ar iemaksu un izmaksu summu, kas *France Télécom* būtu bijusi jāmaksā saskaņā ar 1990. gada likuma 30. pantu.

19. [Apstrīdētā] lēmuma rezolutīvā daļa bija formulēta šādi:

"1. pants

Valsts atbalsts, kurš radies, samazinot kompensāciju, kas jāmaksā valstij par saskaņā ar civilo un militāro vecuma pensiju kodeksu *France Télécom* ierēdņiem piešķirto pensiju norēķinu un izmaksu, piemērojot [1996. gada likumu], ar kuru groza [1990. gada likumu], ir saderīgs ar iekšējo tirgu, ievērojot 2. pantā paredzētos nosacījumus.

2. pants

No saistībām atbrīvojošo darba devēja iemaksu, kas *France Télécom* jāmaksā saskaņā ar [1990. gada likuma] 30. panta c) punktu, aprēķina un iekasē tā, lai izlīdzinātu visu algai piemērojamo obligāto nodokļu un sociālo maksājumu līmeni starp *France Télécom* un citiem uzņēmumiem, kas darbojas telekomunikāciju nozarē un uz kuriem attiecas sociālo maksājumu vispārējās tiesības.

Lai izpildītu šo nosacījumu, Francijas Republika vēlākais septiņu mēnešu laikā no šā lēmuma paziņošanas dienas:

a) groza [1990. gada likuma] 30. pantu un normatīvos un cita veida aktus, kas pieņemti tā īstenošanai, tā, lai aprēķina bāze un no saistībām atbrīvojošās darba devēja iemaksas, kas jāmaksā *France Télécom*, iekasēšana neaprobežotos vienīgi ar riskiem, kuri ir kopīgi privāto tiesību darbiniekiem un valsts ierēdņiem, bet iekļautu arī riskus, kuri nav kopīgi;

b) sākot no dienas, kad ārkārtas iemaksas, kas noteikta saskaņā ar [1996. gada likumu], summas, kuras kapitalizētas ar diskonta likmi, kura šajā gadījumā piemērojama saskaņā ar [paziņojumu par atsauces likmēm], ir vienādas ar iemaksu un izmaksu summu, kuru *France Télécom* būtu jāturpina maksāt saskaņā ar [1990. gada likuma] 30. pantu tā sākotnējā redakcijā, no saistībām atbrīvojošu darba devēja iemaksu, kas aprēķināta saskaņā ar iepriekš a) punktā izklāstītajiem nosacījumiem, ņemot vērā riskus, kuri ir kopīgi un nav kopīgi privāto tiesību darbiniekiem un valsts ierēdņiem."

II – Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

5. Ar 2012. gada 22. augustā Vispārējās tiesas kancelejā iesniegto prasības pieteikumu *Orange* cēla prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

6. Prasības pamatojumam *Orange* izvirzīja četrus pamatus. Pirmais pamats bija balstīts uz kļūdām tiesību piemērošanā un vērtējumā, kā arī uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, ciktāl Komisija strīdīgo pasākumu ir uzskatījusi par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Otrais pamats, kas norādīts pakārtoti, bija balstīts uz kļūdām tiesību piemērošanā un vērtējumā, pārbaudot strīdīgā pasākuma atbilstību iekšējam tirgum. Trešais pamats, kas arī norādīts pakārtoti, bija balstīts uz kļūdu vērtējumā un pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, novērtējot laikposmu, kurā apstrīdētajā lēmumā noteiktais atbalsts tiek neitralizēts ar vienreizējās ārkārtas iemaksas palīdzību. Ceturtais pamats bija balstīts uz procesuālo tiesību pārkāpumu.

7. Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa prasību noraidīja pilnībā un piesprieda *Orange* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

8. Par apstrīdēto lēmumu tika celta arī prasība, kuru Francijas Republika 2012. gada 2. martā iesniedza Vispārējās tiesas kancelejā lietā T-135/12. Savukārt par šajā nupat minētajā lietā pasludināto spriedumu [5], ar kuru minētā prasība arī ir noraidīta un Francijas Republikai piespriests atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, apelācijas sūdzība nav iesniegta.

III – Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

9. *Orange* prasījumi Tiesai ir:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu,

— pieņemt galīgo nolēmumu un apmierināt tās prasījumus, kas iesniegti pirmajā instancē;

— pakārtoti – nodot lietu Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai un

— piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

10. Komisijas prasījumi Tiesai ir:

— noraidīt apelācijas sūdzību un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

11. Lietas dalībnieki savas nostājas ir pauduši rakstveidā un mutvārdos 2015. gada 3. decembrī rīkotajā tiesas sēdē.

IV – Apelācijas sūdzības analīze

12. Apelācijas sūdzības atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza trīs pamatus, kas balstīti uz Vispārējās tiesas kļūdām vērtējumā, attiecīgi, par valsts atbalsta LESD 107. panta 1. punkta izpratnē esamību, par strīdīgā pasākuma saderību ar iekšējo tirgu un par laikposmu, kurā apstrīdētajā lēmumā noteiktais atbalsts būtu neitralizēts ar vienreizējas ārkārtas iemaksas palīdzību.

13. Tā kā pirmajā pamatā izvirzītie jautājumi ir komplicēti, tad analīzi koncentrēšu uz to, norādot, ka pārējie nosauktie pamati man nešķiet sagādājam īpašas grūtības.

A – *Ievada apsvērumi par strīdīgo pasākumu izstrādes kontekstu un to raksturu*

14. Kā esmu norādījis šo secinājumu ievadā, šī lieta attiecas uz ļoti īpatnējiem valsts kompensācijas pasākumiem, kas tika veikti saistībā ar *France Télécom* statusa reformu pēc tās privatizācijas.

15. Lai Tiesai uzdotos jautājumus iztirzātu pareizi, man šķiet lietderīgi uzsākt ar dažiem atgādinājumiem un šo to paskaidrot par strīdīgo pasākumu raksturu un par to izstrādes kontekstu.

16. Saskaņā ar 1990. gada likumu *France Télécom* tika veidota kā ar juridiskas personas statusu apveltīts publisko tiesību uzņēmums, lai gan pirms tam tā kopā ar *La Poste* veidoja Pasta un telekomunikāciju ministrijas ģenerāldirekciju.

5 — Spriedums Francija/Komisija (T-135/12, EU:T:2015:116).

17. Neraugoties uz šīm statusa izmaiņām, tā līdz 1997. gadam turpināja pieņemt darbā valsts ierēdņa statusā esošas personas.

18. Turpinot iepriekšējo budžeta praksi attiecībā uz agrāko *France Télécom* ierēdņu pensiju finansēšanu, 1990. gada likuma 30. pantā bija paredzēts, pirmkārt, ka *France Télécom* ierēdņiem piešķirto pensiju aprēķināšanu un samaksāšanu veic valsts un, otrkārt, ka savukārt *France Télécom* pienākums ir iemaksāt Valsts kasē ne tikai no darbinieka algas ieturēto summu, bet arī "papildiemaksu", kas ļauj pilnībā segt šiem darbiniekiem piešķirto un piešķiramo pensiju izmaksas.

19. *France Télécom* maksājamā papildiemaksa, kas tiek saukta par "darba devēja" iemaksu, tika noteikta, pamatojoties uz starpību starp Francijas valsts izmaksāto pensiju kopsummu un daļu, kas samaksāta no strādājošo ierēdņu algām.

20. Citiem vārdiem, *France Télécom* bija jāuzņemas visas tās pensijā aizgājušo nodarbināto ierēdņu (tostarp agrāko Pasta un telekomunikāciju ministrijas ierēdņu) pensiju izmaksas, atņemot no tās strādājošo ierēdņu algām veiktos ieturējumus.

21. Jānorāda, ka faktiski *France Télécom* ar pensijām saistītos izdevumus uzskaitīja, pamatojoties uz veiktajām iemaksām. Tā kā bija paredzams šo izdevumu pieaugums, ņemot vērā bijušajiem ierēdņiem izmaksājamo vecuma pensiju prognozētās tendences, *France Télécom* savos kontos iegrāmatoja arī ikgadējo uzkrājumu, lai izlīdzinātu iespējamās turpmākā maksājumu pieauguma sekas 30 gadu laikposmā. Līdz 1996. gadam izveidotā uzkrājuma summa bija aptuveni EUR 3,6 miljardi[6].

22. Ar 1996. gada likumu *France Télécom* kļuva par saskaņā ar Francijas tiesībām dibinātu akciju sabiedrību. Lai arī *France Télécom*, sākot no 1997. gada, beidza pieņemt darbā ierēdņus, šīs sabiedrības jau izveidotais ierēdņu sastāvs joprojām palika tai piesaistīts, pilnībā saglabājot gan savu statusu, gan garantijas, ar to saprotot tādus pašus nodarbinātības nosacījumus, kādi ir valsts ierēdņiem.

23. Taču no *France Télécom* strādājošo ierēdņu algas veiktie ieturējumi pakāpeniski samazinājās, tiem aizejot pensijā, un līdz ar šo pensionējušos skaita pieaugumu palielinājās arī ar šīm pensijām saistītie izdevumi tādējādi, ka papildiemaksai bija paredzēts pastāvīgi pieaugt (līdz brīdim, kad pensionāru mirstības skaits pārsniegtu jaunu pensionāru skaitu).

24. Šajos apstākļos Francijas likumdevējs nolēma veikt grozījumus *France Télécom* ierēdņu pensiju finansēšanas shēmā.

25. Saskaņā ar 1996. gada likumu tai tagad ir jāmaksā vienīgi no saistībām atbrīvojoša iemaksa, kas ļauj izlīdzināt algai piemērojamos obligātos nodokļu un sociālos maksājumus starp *France Télécom* un pārējiem telekomunikāciju nozares uzņēmumiem saistībā ar riskiem, kas ir kopīgi privāttiesiskajiem darbiniekiem un valsts ierēdņiem. Tas nozīmē, ka vienīgās *France Télécom* uzliktās finansiālās saistības ir vienas iemaksas veikšana, bet ar tās bijušo ierēdņu pensijām saistītās izmaksas ir jāsedz valstij. Tas arī nozīmē, ka *France Télécom* nav pienākuma veikt dažas iemaksas, kuras veic tās konkurenti, lai apdrošinātu riskus, kas ir atšķirīgi darbiniekiem un ierēdņiem, it īpaši bezdarbu un darbinieku prasījumus uzņēmuma sanācijas vai likvidēšanas gadījumā.

26. Visbeidzot, ir jānorāda, ka *France Télécom* pensiju finansēšanas reforma ir notikusi laikā, kad Eiropas līmenī ar vien vairāk tika liberalizēti telekomunikāciju tirgi, un tātad, iespējams, tā ietekmēja tirgu, kas pakāpeniski tika atvērts konkurencei. Apstrīdētā lēmuma preambulas 49. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka "vēlme veicināt *France Télécom* izvēršanos citos Eiropas tirgos ārpus Francijas veido fonu 1996. gada likumam un uzņēmuma atvēršanai privātajam kapitālam, kā tas izriet no paziņojumiem projekta apspriešanas laikā".

6 — Skat. apstrīdētā lēmuma preambulas 19. apsvērumu.

B – *Par pirmo pamatu, kas ir balstīts uz kļūdām tiesību piemērošanā, vērtējot apstākļus, kuri ir jāaplūko kopā, lai strīdīgo pasākumu kvalificētu kā "valsts atbalstu" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē*

27. Pirmajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd strīdīgā pasākuma kvalificēšanu par "valsts atbalstu" vairākos aspektos, kas daļēji pārklājas. It īpaši jānorāda gan tas, ka ekonomiskās priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē konstatēšana, par kuru ir pirmā pamata pirmā daļa, ir cieši saistīta ar attiecīgā pasākuma selektivitātes konstatēšanu, kas ir minēta šī pamata otrajā daļā, gan tas, ka šie jautājumi, iespējams, būtu jāaplūko kopā.

28. Neraugoties uz šo konstatāciju, manuprāt, lai atvieglotu lasāmību, uz pirmo pamatu ir vēlams atbildēt, pēc iespējas ievērojot apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijas struktūru.

1) Par pirmo daļu, kas ir balstīta uz Vispārējās tiesas kļūdām tiesību piemērošanā, vērtējot priekšrocības esamību

a) Apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija

29. *Orange* būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi vairākas kļūdas tiesību piemērošanā, novērtējot priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē esamību par labu *France Télécom*. Tās ieskatā, strīdīgā pasākuma, proti, ar 1996. gada likumu ieviestā atvieglojuma attiecībā uz pensiju iemaksām, kas ir jāveic *France Télécom*, mērķis bija kompensēt to, ko tā sauc par "strukturāli neizdevīgāku situāciju". Šīs nelabvēlīgās sekas izrietēja no 1990. gada likuma, kas radīja ievērojamas izmaksas saistībā ar tās bijušo darbinieku – ierēdņu pensiju finansēšanu salīdzinājumā ar citu konkurējošo saimnieciskās darbības subjektu veicamajām izmaksām. Tātad strīdīgais pasākums neesot izraisījis tās izdevīgāku konkurences situāciju salīdzinājumā ar konkurējošiem uzņēmumiem.

30. Tās argumentācija shematiski ir sadalīta trīs daļās.

31. Pirmkārt, tā apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 42. un 43. punktā ir maldīgi uzskatījusi, ka strīdīgā pasākuma kompensējošā rakstura dēļ no valsts atbalsta kvalifikācijas var izvairīties vienīgi izņēmuma gadījumos, kad attiecīgā valsts iejaukšanās ir jāuzskata par kompensāciju par pakalpojumiem, ko sniedz uzņēmumi, kuriem uzticēts pildīt pienākumus ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi, saskaņā ar spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*[7] iedibinātajiem principiem. Šajā ziņā tā uzskata, ka dažu Tiesas[8] un Vispārējās tiesas[9] spriedumu interpretācija, kura ir pieņemta pārsūdzētajā spriedumā, ir maldīga.

32. Otrkārt, *Orange* uzskata, ka spriedumā *Enirisorse*[10] ir pārliecinošs pamatojums tās uz strukturāli neizdevīgāko situāciju balstītajai nostājai, pretēji tam, kā Vispārējā tiesa ir uzskatījusi pārsūdzētā sprieduma 39. un 41. punktā.

33. Visbeidzot – treškārt, *Orange* apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 41. punktā ir nepareizi noteikusi atsauces sistēmu, proti, situācijas "tipu", ar kura palīdzību var tikt noteikta parasti piemērojamā situācija. Šajā lietā kā atskaites punkts esot bijusi jāpieņem konkurējošiem uzņēmumiem piemērojamā shēma attiecībā uz to personāla pensiju finansēšanu, nevis tā, kas izrietēja no situācijas, kādā būtu nokļuvusi *France Télécom*, ja 1990. gada likums vēl arvien būtu bijis spēkā.

7 — C-280/00, EU:C:2003:415.

8 — Spriedums *Comitato "Venezia vuole vivere"* u.c./Komisija (C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P, EU:C:2011:368, 90.–92. punkts).

9 — Spriedums *British Telecommunications* un *BT Pension Scheme Trustees*/Komisija (T-226/09 un T-230/09, EU:T:2013:466, 71. punkts).

10 — C-237/04, EU:C:2006:197.

b) Vērtējums

34. Pirms tiks aplūkoti apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijas dažādie aspekti – kas galu galā ir saistīti ar vienu un to pašu problemātiku –, ir jāatgādina, ka, ņemot vērā iedibināto judikatūru, par atbalstu it īpaši tiek uzskatīti intervences pasākumi, kas dažādos veidos samazina izmaksas, kuras parasti rodas uzņēmuma budžetā, un kam tādēļ piemīt tāds pats raksturs kā subsīdijām, un kam ir līdzīgas sekas, kaut arī tie nav uzskatāmi par subsīdijām šā vārda burtiskā nozīmē [11]. Tiesa arī ir skaidri norādījusi, ka izmaksas, kas saistītas ar atalgojumu darbiniekiem, pēc savas būtības parasti rada slogu uzņēmumu budžetam neatkarīgi no tā, vai šīs izmaksas izriet no likumiskiem pienākumiem vai darba koplīgumiem [12].

35. Saskaņā ar tikpat pastāvīgo judikatūru pasākuma kvalificēšanā par valsts atbalstu raksturīgais jēdziens "priekšrocība" ir objektīvs neatkarīgi no attiecīgā pasākuma īstenotāju nolūkiem. Tādējādi valsts pasākumu atzīšanu par valsts atbalstu nekādi neietekmē tas, kādi ir to mērķi un pamatojums. Proti, LESD 107. panta 1. punktā attiecīgie valsts intervences pasākumi netiek nošķirti pēc to cēloņiem vai mērķiem, bet gan definēti atbilstoši to sekām [13].

36. Pārsteidzoši, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja šajā daļā nav skaidri apstrīdējusi [14] Vispārējās tiesas vērtējumā pieņemto, pārsūdzētā sprieduma 37. punktā formulēto sākumpunktu. Šajā punktā ir norādīts, ka "šajā gadījumā ir skaidrs, ka, samazinot 1990. gada likumā noteiktos sociālos maksājumus, ar 1996. gada likumu *France Télécom* tiesiskā situācija uzlabojās salīdzinājumā ar agrāko shēmu un būtībā tai tika radīta priekšrocība".

37. Tomēr šajā lietā rodas jautājums par to, vai Vispārējā tiesa, pārsūdzētajā spriedumā apstiprinot Komisijas pieeju, tā vai citādi nav kļūdījusies attiecībā uz priekšrocības noteikšanas metodi. Lai arī attiecīgie pasākumi ir visnotaļ specifiski, jautājums par atbilstošās atsauces sistēmas izvēli – kam ir būtiska nozīme, lai noteiktu ekonomisko priekšrocību, no kuras *France Télécom* esot guvusi labumu, un tādējādi, lai kvalificētu šos pasākumus par "valsts atbalstu" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, – ir jāpārbauda apelācijas tiesvedībā [15].

38. Šajā ziņā atgādināšu, ka par "parasto shēmu", proti, atsauces shēmu, no kuras ar 1996. gadā pieņemto strīdīgo pasākumu tika izdarīta atkāpe, Komisija pieņēma kārtību, kas bija piemērojama *France Télécom* ierēdņu pensijām pēc šā uzņēmuma privatizācijas 1990. gadā. Šo izvēli Vispārējā tiesa apstiprināja pārsūdzētā sprieduma 37. un nākamajos punktos.

39. Manuprāt, tas nav peļami.

40. Pirmkārt, attiecībā uz argumentu, kas ir balstīts uz spriedumu *Enirisorse* [16], lai arī minētajā spriedumā ir teikts, ka pasākums nevar tikt kvalificēts par valsts atbalstu, ja ar to atbalsta saņēmējam tikai ir novērsti budžeta izdevumi, kas parasti nerastos, vēl ir jākonstatē, vai strīdīgajam pasākumam ir saistība ar agrāku valsts pasākumu un vai tā mērķis ir novērst šī pēdējā pasākuma sekas. Šī sprieduma mērķis nav sniegt jebkādu strukturāli neizdevīgākas situācijas teoriju, bet gan, kā Vispārējā tiesa to ir pamatoti norādījusi, attiecas uz īpašu gadījumu saistībā ar shēmu, kurā ir divējāda atkāpe no vispārīgajām tiesībām.

11 — Spriedumi *France Télécom*/Komisija (C-81/10 P, EU:C:2011:811, 16. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī *Eventech* (C-518/13, EU:C:2015:9, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

12 — Spriedums Beļģija/Komisija (C-5/01, EU:C:2002:754, 39. punkts).

13 — Spriedumi *France Télécom*/Komisija (C-81/10 P, EU:C:2011:811, 17. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī *BVVG* (C-39/14, EU:C:2015:470, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

14 — Savukārt pirmā apelācijas pamata trešajā daļā tā pārmet, ka Vispārējā tiesa esot vienīgi konstatējusi, ka ar 1996. gada likumu *France Télécom* situācija ir uzlabojusies, "neanalizējot faktisko vai iespējamo ietekmi uz attiecīgo tirgu".

15 — Tā ir, kaut gan dažas *Orange* argumentācijas daļas, šķiet, atgādina Vispārējai tiesai jau izvirzīto argumentu vienkāršu atkārtošanu vai arī Vispārējās tiesas īstenoto faktu izvērtēšanu un kvalifikāciju.

16 — C-237/04, EU:C:2006:197, 43.–49. punkts.

41. Proti, ir jāuzsver, ka spriedums *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197) bija saistīts ar ļoti īpašu valsts pasākumu saistībā ar vispārēju civiltiesību noteikumu, ar kuru sabiedrības akcionāru izstāšanās no sabiedrības, saņemot atlīdzību par savām akcijām, tika pieļauta tikai uzskaitītajos gadījumos. Atkāpjoties no šā vispārīgā noteikuma, Itālijas likumdevējs bija paredzējis, ka tikai uzņēmuma *Sotocarbo* akcionāri konkrēti uzskaitītos gadījumos var izstāties [no sabiedrības], saņemot minēto atlīdzību. Šīs atkāpšanās tiesības bija noteiktas kādā dažus gadus vēlāk izdotā likumā, kurā bija paredzēts, ka pēc tam, kad *Sotocarbo* akcionāri, tostarp arī sabiedrība *Enirisorse*, būs izmantojuši savas tiesības izstāties, viņu akciju summa no tā brīža viņiem vairs netiks atlīdzināta. Šī nupat minētā pasākuma mērķis bija tieši likvidēt priekšrocību, ko minētie akcionāri būtu varējuši saņemt saskaņā ar minēto režīmu, un, lai viņi varētu īstenot ārkārtas tiesības izstāties no sabiedrības, uzlikt viņiem pienākumu atteikties no visām pretenzijām uz sabiedrības kapitālu un apmaksāt vēl neapmaksātās akcijas. Tādējādi pasākums ļāva novērst to, ka īpašā režīma piemērošana apgrūtinātu attiecīgās sabiedrības budžetu ar izmaksām, proti, akcionāru sabiedrību akciju atlīdzināšanu, kādas nebija paredzētas tai parasti piemērojamajā režīmā.

42. Minētajā lietā Tiesas pragmatiskais risinājums bija balstīts uz apstākli, ka strīdīgais pasākums bija cieši saistīts ar agrāko atkāpi ietverošo regulējumu. Tādējādi šī pasākuma – kura mērķis bija tikai neitralizēt *Enirisorse* agrāk piešķirto priekšrocību, proti, īpašas izstāšanās tiesības, – sekas nebija ekonomiskas priekšrocības piešķiršana par labu uzņēmumam *Sotacarbo* [17].

43. Taču šajā lietā tā nav.

44. Proti, saskaņā ar 1990. gada likumu *France Télécom* bija jāmaksā īpašs maksājums, kurš nepārprotami atšķiras no tiem, kas ir maksājami saskaņā ar pensiju tiesību vispārīgo shēmu, bet kas nevar tikt uzskatīts par atkāpi no vispārīgajām tiesībām, jo uz iemaksām saistībā ar ierēdņu pensijām pirms tam netika attiecināta vispārīgā pensiju iemaksu shēma. Ierēdņu pensiju finansēšanas sistēma izriet no tiesiskā regulējuma, kas ir atšķirīgs un skaidri nošķirts no shēmas, kas tiek piemērota tādiem privāttiesiskajiem darbiniekiem kā *France Télécom* konkurentu darbinieki.

45. Konkrēti, nav redzams, ka uz iemaksām attiecībā uz valsts ierēdņu pensiju izmaksām tiktu attiecināta vispārīga pensiju iemaksu shēma, kas ļautu secināt, ka pēdējā minētā būtu šajā lietā parasti piemērojamā shēma. Pretēji *Orange* apgalvotajam strīdīgā pasākuma mērķis nav izvairīties no tā, ka *France Télécom* tiktu uzlikts maksāšanas pienākums, kas parasti neradītu slogu tās budžetam. Šajā gadījumā nav pamatota apgalvot, ka no 1996. gada piemērotā shēma tika izmantota, lai novērstu, ka *France Télécom* būtu bijis jāsedz no īpašās shēmas izrietošās papildu izmaksas, kuras nebija jāmaksā konkurējošiem uzņēmumiem, kas parastos tirgus apstākļos darbojas saskaņā ar vispārīgajām tiesību normām.

46. Ir pieņemts, ka "valsts atbalsta" kvalifikācija LESD 107. panta 1. punkta izpratnē tiek attiecināta uz pasākumiem, kas tiek veikti ar valsts līdzekļiem un uzņēmumu, kas no tā gūst labumu, nostāda *finansiāli izdevīgākā situācijā nekā tā konkurentus* vai kurus var uzskatīt par *ekonomisku priekšrocību, ko šie saņēmēji uzņēmumi parastos tirgus apstākļos nebūtu varējuši gūt* [18].

47. Atsaucei uz *parastiem tirgus apstākļiem* un/vai uz *citu konkurentu situāciju*, manuprāt, ir jēga tikai tādā gadījumā, ja ir vēlama salīdzinoša pārbaude, ņemot vērā it īpaši attiecīgo pasākumu, kurš pats par sevi nevar tikt analizēts kā "pozitīvi vērtējams pabalsts" vai kā tādam pabalstam līdzvērtīgs pasākums. Citiem vārdiem, šī judikatūra nevar tikt uzskatīta par efektīvu gadījumā, ja skaidri ir pierādīts, ka attiecīgais pasākums, kas šajā lietā ir uzlikts kā pienākums, ņemot vērā *France Télécom* statusa maiņu,

17 — Ģenerāladvokāta M. Pojareša Maduru [*M. Poiares Maduro*] secinājumi lietā *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:21, 32. punkts).

18 — Šajā ziņā skat. spriedumu *Libert* u.c. (C-197/11 un C-203/11, EU:C:2013:288, 83. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī Francija/Komisija (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 94. punkts un tajā minētā judikatūra).

pēc sava rakstura ir *ad hoc* pasākums. Turklāt es saskatu zināmu nekonsekvenci, ja tiek apgalvots, ka, pirmkārt, saistībā ar 1990. gada likumu *France Télécom* ir saskārusies ar strukturāli neizdevīgāku situāciju – kas zināmā mērā tai radījusi pavisam īpašu situāciju – un, otrkārt, ka ekonomiskas priekšrocības esamība ir jāizvērtē no "parastu tirgus apstākļu" viedokļa.

48. Otrkārt, šis *Orange* arguments, kas vispārīgāk ir par to, ka strīdīgā pasākuma mērķis bija atbrīvot to no strukturāli neizdevīgākas situācijas vai nelabvēlīga stāvokļa, arī nepārliecina.

49. Proti, Tiesa ir paskaidrojusi, ka ar apstākli, ka kāda no dalībvalstīm, piemērojot vienpusējus pasākumus, vēlas kāda konkrētā tautsaimniecības nozarē esošos konkurences apstākļus tuvināt citās dalībvalstīs pastāvošajiem, nevar tikt izslēgtas konkrēto pasākumu atbalsta iezīmes [19].

50. Šajā judikatūrā tiek tieši izvērsts noteikums, ka, lai pasākums tiktu kvalificēts par valsts atbalstu, nav jāņem vērā šī pasākuma cēloņi vai mērķi, jo svarīgas ir tikai tā sekas. Tāpat es uzskatu, ka ar to, ka valsts iestāde, nosakot īpašus pasākumus, cenšas kompensēt no kāda subjekta statusa maiņas izrietošu īpašu maksājumu uzlikšanu, taču nesaistīti ar sabiedrisko pakalpojumu saistību izpildi atbilstoši spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* [20] noteiktajiem nosacījumiem, šiem pasākumiem nevar tikt atņemts tiem piemītošais ekonomiskas priekšrocības raksturs, kas tos ļauj kvalificēt par "valsts atbalstu" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Lai arī nevar tikt noliegts, ka Vispārējā tiesa konkrētos gadījumos varētu nebūt ievērojusi šo noteikumu, attiecīgie gadījumi [21], cik man zināms, ir izolēti [22] un Tiesa tos katrā ziņā nav apstiprinājusi [23].

51. Tā arī atrod zināmu pamatojumu tajā, ka vajadzības gadījumā, pārbaudot attiecīgā valsts atbalsta pasākuma saderību ar kopējo tirgu atbilstoši LESD 107. panta 3. punktam, tādu kā tie pasākumi, kuriem piemīt reģionāla [24] vai vides aizsardzības [25] atbalsta pasākuma veids, var tikt ņemta vērā kompensācija par strukturāli neizdevīgāku situāciju.

52. Katrā ziņā un kā iepriekš esmu norādījis attiecībā uz strīdīgā pasākuma kontekstu, nemaz neesmu pārliecināts, ka, stingri ņemot, *France Télécom* 1990. gada likuma pieņemšanas dēļ būtu nokļuvusi strukturāli vai konkurences ziņā neizdevīgākā situācijā, kuru novērst bija paredzēts ar 1996. gada likumu.

53. Man šķiet, ka ar 1990. gada likumu tika izveidota gluži īpaša *France Télécom* bijušo ierēdņu pensiju finansēšanas shēma. Piemērojot šo shēmu, valstij būtībā vienai pašai ir jāmaksā šo ierēdņu pensijas.

54. Tas, ko ir paredzēts reglamentēt ar šo likumu, ir kompensācija, kas *France Télécom* ir jāmaksā tāpēc, ka tās rīcībā tika nodoti valsts ierēdņi, proti, kompensācija, par kuru nav pierādīts, ka tā pati par sevi būtu šim uzņēmumam radījusi nelabvēlīgāku situāciju.

19 — Skat. spriedumu *Comitato "Venezia vuole vivere"* u.c./Komisija (C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P, EU:C:2011:368, 95. punkts un tajā minētā judikatūra), kurā šajā ziņā tika atzīta par nepiemērojamu kazuistiskā pieeja, ko Vispārējā tiesa bija ieteikusi spriedumā *Hotel Cipriani* u.c./Komisija (T-254/00, T-270/00 un T-277/00, EU:T:2008:537).

20 — C-280/00, EU:C:2003:415.

21 — Spriedumi *Danske Busvognmænd*/Komisija (T-157/01, EU:T:2004:76, 196. un nākamie punkti), kā arī *Hotel Cipriani* u.c./Komisija (T-254/00, T-270/00 un T-277/00, EU:T:2008:537, 86. un nākamie punkti).

22 — Par to liecina nesenākie Vispārējās tiesas spriedumi (skat. tostarp spriedumu *British Telecommunications* un *BT Pension Scheme Trustees* /Komisija, T-226/09 un T-230/09, EU:T:2013:466, 71. punkts, kā arī rīkojumu *Stahlwerk Bous*/Komisija, T-172/14 R, EU:T:2014:558, 59. punkts).

23 — Skat. spriedumu *Comitato "Venezia vuole vivere"* u.c./Komisija (C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P, EU:C:2011:368, 92. un 94.–96. punkts).

24 — Skat. tostarp spriedumu tā sauktajā lietā "*des Açores*" Portugāle/Komisija (C-88/03, EU:C:2006:511, 77. punkts).

25 — Skat. spriedumu Komisija/Nīderlande (C-279/08 P, EU:C:2011:551, 75. punkts un tajā minētā judikatūra).

55. Kā Komisija norādījusi apstrīdētā lēmuma preambulas 103. apsvērumā, un prasītāja pirmajā instancē to nav nopietni apstrīdējusi, izmaksas, no kurām *France Télécom* tika atbrīvota, nebija nedz jaunas, jo 1990. gada likumā tika pārņemta iepriekšējā budžeta prakse, nedz neparedzamas, jo uzņēmums šim nolūkam veidoja uzkrājumu, un tā arī nebija atkāpe no vispārējām sociālā nodrošinājuma tiesībām, jo tās nav piemērojamas kompensācijai, kuru maksā *France Télécom*.

56. Apstāklis, ka *France Télécom* uzliktais pienākums veikt maksājumu saskaņā ar 1990. gada likumu vēlāk tika uzskatīts par neizdevīgu, pat pārmērīgu, jo samazinājās tās nodarbināto strādājošo un iemaksas maksājošo ierēdņu skaits, nav saistīts ar strukturālas priekšrocības esamību. Šī situācija izriet no likumdevēja izvēles uzņēmumā *France Télécom*, neraugoties uz tā statusa maiņu, saglabāt noteiktu skaitu ierēdņu ar no tā izrietošajām priekšrocībām un trūkumiem.

57. Treškārt, saistībā ar to, ko esmu minējis iepriekš par to, kā pareizi bija jāinterpretē spriedums *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197), ir jāuzsver, ka izvēlētā atsauces sistēma, proti, "parastā situācija", ar kuru ir jāsalīdzina no attiecīgā pasākuma izrietošā situācija, nevar būt pielīdzināma "*France Télécom* konkurējošiem uzņēmumiem piemērojamajai shēmai attiecībā uz vispārīgajā sociālā nodrošinājuma shēmā paredzētajām darba devēja pensijas iemaksām". Ekonomiskas priekšrocības esamība nevar tikt analizēta, ņemot vērā *France Télécom* konkurentu saistībā ar vispārīgās shēmas iemaksām veiktajām izmaksām tāpēc vien, ka *France Télécom* veiktie maksājumi tās agrāk nodarbināto ierēdņu pensiju finansēšanai nav saistīti ar minēto vispārīgo shēmu.

58. 1990. gada likums tika pieņemts, turpinot līdz tam spēkā esošo pensiju finansēšanas sistēmu. Savukārt ar 1996. gada likumu tika ieviesti būtiski grozījumi attiecībā uz finansiālajām izmaksām, kas *France Télécom* bija jāveic tāpēc, ka tā bija izvēlējusies turpināt ierēdņu nodarbināšanu savā uzņēmumā.

59. Visbeidzot, saskaņā ar tiesas pienākumu izvērtēt iespējamu pretrunu apstrīdētā lēmuma pamatojumā, ir jāpārbauda, vai nepastāv pretruna starp apstrīdētā lēmuma preambulas 97. apsvērumu (kurā ir norādīts, ka "valsts izglītotu ierēdņu nodošana *France Télécom* rīcībā bez jebkādas kompensācijas attiecībā uz izmaksātajām vai izmaksājamajām pensijām, uzņēmumam radītu nepārprotamas priekšrocības"), no vienas puses, un šī paša lēmuma preambulas 102. apsvērumu (kurā ir minēts, ka, "lai novērtētu *France Télécom* situāciju, par atsauci ir jāizmanto tāda valsts vai privāta uzņēmuma situācija, kurš nodarbina ierēdņus, kuri saglabā savu statusu"), no otras puses, kā arī atsauce uz taisnīgas konkurences likmi, izvērtējot atbalsta saderību saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu.

60. Šajā ziņā ir norādīts, ka ar apstrīdētā lēmuma preambulas 97. apsvērumu Komisija vēlējās atbildēt uz argumentāciju, saskaņā ar kuru *France Télécom* 1990. gada likuma dēļ esot nonākusi strukturāli neizdevīgākā situācijā.

61. Savukārt šā lēmuma preambulas 102. apsvēruma mērķis bija norādīt uz tuvināšanos *La Poste* īpašajai situācijai, uz kuru attiecās pasākums, kas ir ļoti līdzīgs šajā lietā aplūkotajam. Šajā preambulas apsvērumā Komisija it īpaši uzsvēra, ka "*France Télécom* ierēdņu pensiju shēmas loģiskais pamatojums un noteikumi pirms 1996. gada reformas bija tādi paši kā līdzīgai shēmai, kura tajā pašā laikā tika piemērota *La Poste*".

62. Jautājumā par, izvērtējot atbalsta saderību, izdarāmo atsauci uz taisnīgas konkurences likmi – kā Komisija ļoti pamatoti izskaidroja tiesas sēdē – no apstākļa, ka atsauces datums, lai identificētu priekšrocību, kas veido atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, šajā lietā ir atšķirīgs no datuma, kas ir izmantojams atbalsta saderības izvērtējumam saskaņā ar šī paša panta 3. punkta c) apakšpunktu. Priekšrocība ir nosakāma, ņemot vērā sekas, kas ir radušās kopš apstrīdētā lēmuma pieņemšanas

dienas. Turpretī atbalsta pasākuma saderības izvērtēšanai ir uz nākotni vērsts raksturs un, lai to veiktu, ir jāņem vērā situācija, kuru raksturo telekomunikāciju tirgu optimāla liberalizācija un priekšrocību un ierobežojumu, ar kādiem dažu agrāk izveidoto valsts monopolu dēļ ir saskārušies atsevišķi senāki uzņēmumi, izzušana.

63. Tāpēc uzskatu, ka apstrīdētajā lēmumā nav pretrunu šajā jautājumā un ka tādējādi pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

2) Par otro daļu, kas ir balstīta uz Vispārējās tiesas kļūdām tiesību piemērošanā, vērtējot strīdīgā pasākuma selektivitāti

64. *Orange* uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 52. un 53. punktā nospriežot, ka strīdīgais pasākums ir bijis selektīvs, jo tas attiecās tikai uz *Orange*. Tā uzskata, ka individuāls valsts pasākums ir selektīvs tikai tad, ja konkrētam uzņēmumam ar to tiek dota priekšrocība salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, kas ir salīdzināmā faktiskā un tiesiskā situācijā. *Orange* uzskata, ka šajā gadījumā Vispārējā tiesa nevarēja tikai prezumēt, ka selektivitātes nosacījums ir izpildīts tāpēc, ka strīdīgais pasākums bija gluži *ad hoc* pasākums.

65. Esmu cieši pārliecināts, ka šī daļa ir jānoraida.

66. Kā es nesen minēju lietā, kurā tika pasludināts spriedums Komisija/*MOL* [26], LESD 107. panta 1. punktā norādītā selektivitātes nosacījuma pārbaudei ir jēga tikai tad, ja ir jāaplūko vispārpiemērojams valsts pasākums.

67. Proti, šīs selektivitātes prasības nozīme atšķiras atkarībā no tā, vai attiecīgais pasākums ir paredzēts kā individuāls atbalsts vai kā vispārīga atbalsta shēma. Izvērtējot individuālu pasākumu, ekonomiskās priekšrocības noteikšana principā ļauj prezumēt tās "specifiskumu" un līdz ar to secināt, ka tai piemīt arī selektivitāte. Savukārt saistībā ar vispārīgas shēmas izvērtēšanu selektivitāte ļauj identificēt, vai iespējamā priekšrocība, lai arī attiekdamās uz visiem saimnieciskās darbības subjektiem, patiesībā, ņemot vērā tajā ietvertos objektīvos kritērijus, ir labvēlīga tikai noteikta veida uzņēmumiem vai uzņēmumu grupām [27].

68. Tādējādi Tiesa ir paskaidrojusi, ka gadījumā, kad tiek aplūkots individuāls atbalsts, ekonomiskās priekšrocības noteikšana principā ļauj prezumēt tā selektivitāti [28], un man šķiet, ka tas tā ir neatkarīgi no tā, vai attiecīgajā tirgū ir uzņēmums vai uzņēmumi, kas ir salīdzināmā faktiskā vai tiesiskā situācijā.

69. Šajā lietā aplūkotais strīdīgais pasākums, ar kuru tiek mazinātas izmaksas tikai saistībā ar *France Télécom* ierēdņu pensijām, kā tas izriet no 1996. gada likumā ieviestās shēmas, pēc sava rakstura, nenoliedzami, ir individuāls. *Orange* ieteiktajai strīdīgā pasākuma selektivitātes izvērtēšanai šajā kontekstā nav nozīmes.

70. Apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītā judikatūra, kas attiecas uz vispārpiemērojamiem normatīviem pasākumiem, šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzējai nepalīdz.

26 — Skat. manus secinājumus lietā Komisija/*MOL* (C-15/14 P, EU:C:2015:32, 47. punkts). Skat. spriedumu Komisija/*MOL* (C-15/14 P, EU:C:2015:362, 60. punkts).

27 — Skat. manus secinājumus lietā Komisija/*MOL* (C-15/14 P, EU:C:2015:32, 50.–52. punkts).

28 — Skat. spriedumu Komisija/*MOL* (C-15/14 P, EU:C:2015:362, 60. punkts).

71. Proti, runājot vispirms par lietu, kurā taisīts spriedums *3M Italia* [29], ir jānorāda, ka tajā Itālijas tiesā tika apstrīdēta fiskālas dabas valsts tiesību norma [30], konkrēti, no valsts atbalsta tiesību skatupunkta. Lūgta paskaidrot, vai un cik lielā mērā strīdīgā valsts iejaukšanās atbilda LESD 107. panta 1. punktā norādītās selektivitātes nosacījumam, Tiesa nosprieda, ka, lai novērtētu, vai pasākumam, kuru tā ir skaidri uzskatījusi par "vispārpiemērojamu" [31], piemīt selektivitāte, ir jāpārbauda, vai attiecīgajā tiesiskajā režīmā šis pasākums sniedz priekšrocību konkrētiem uzņēmumiem salīdzinājumā ar citiem, kuri ir salīdzināmā faktiskā un tiesiskā situācijā. Nebūt neatbalstot *Orange* nostāju, ar šo nupat minēto apsvērumu tiek apstiprināta doma, ka pasākuma selektivitātei ir nozīme tikai vispārīga pasākuma gadījumā, kurā uzņēmumu nošķiršana "[ne]izriet no sistēmas, kurā tie ietilpst, rakstura vai struktūras" [32].

72. Tāpat arī lietā, kurā tika pasludināts spriedums *Trapeza Eurobank Ergasias* (C-690/13, EU:C:2015:235), tika apstrīdētas priekšrocības, no kurām bankas iestāde *Agrotiki Trapeza tis Ellados AE (ATE)* guva labumu saskaņā ar Likumu Nr. 4332/1929 [33], proti, atbrīvojumu no konkrētiem nodokļiem, kā, piemēram, tiesības vienpusēji reģistrēt hipotēku uz lauksaimniekiem vai citām personām, kas veic ar lauksaimniecisko darbību saistītu darbību, piederošo nekustamo īpašumu, tiesības uzsākt piedziņu saskaņā ar parastu privāttiesisku aktu, kā arī tiesības tikt atbrīvotai no nodokļiem un nodevām saistībā ar šīs hipotēkas vai piedziņas reģistrāciju. Šajā kontekstā Tiesai, kurai tika lūgts sniegt prejudiciālu nolēmumu, lai noteiktu, vai šis valsts pasākums var tikt kvalificēts par "valsts atbalstu" EKL 87. panta 1. punkta (tagad – LESD 107. panta 1. punkts) izpratnē, tikai norādīja, ka "no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem neizriet, ka citas bankas arī būtu saņēmušas šādu atbrīvojumu, kas liecina par to, ka šim pasākumam ir selektīvs raksturs".

3) Par trešo daļu, kas ir balstīta uz Vispārējās tiesas kļūdām tiesību piemērošanā, vērtējot ietekmes uz konkurenci kritēriju

73. *Orange* pārmet, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 63. un 64. punktā atzīstot, ka ietekmes uz konkurenci kritērijs ir izpildīts, jo ar strīdīgā pasākuma atbrīvotajiem finanšu līdzekļiem varēja tikt veicināta *Orange* darbības izvēršana nesen konkurencei atvērtajos tirgos, esot pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā un neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu un ka tā esot atzinusi, ka minētais pasākums bija jāveic, lai ļautu tai piedalīties konkurences attīstīšanā. Tā tostarp apgalvo, ka Vispārējai tiesai pēc Komisijas vērtējumu pārbaudes esot bijis jāsecina, ka pret konkurenci vērstu seku esamība nav tikusi konstatēta pamatoti, jo noteiktajā atsauces sistēmā bija iekļauta tikai *Orange*, un ka Komisija pati ir atzinusi, ka attiecīgais pasākums bija jāveic, lai nodrošinātu patiesu konkurenci tirgū, kas pakāpeniski tiek atvērts konkurencei.

74. Šī pirmā pamata pēdējā daļa, manuprāt, arī ir jānoraida.

75. Jautājumā par iebildumu, kas balstīts uz pamatojuma nesniegšanu, uzskatu, ka pārsūdzētajā spriedumā ir skaidri izklāstīti iemesli, kuru dēļ Vispārējā tiesa ir atzinusi Komisijas novērtējumu saistībā ar konkurences izkropļojumu nosacījumu. Pieņemtais pamatojums atbilstoši prasībām, kas izriet no šajā jomā esošās pastāvīgās judikatūras [34], ļāva attiecīgajām personām uzzināt apsvērumus, uz kuriem ir balstīts pārsūdzētais spriedums, un Tiesai iegūt pietiekamus pierādījumus, lai īstenotu pārbaudi apelācijas tiesvedībā.

29 — C-417/10, EU:C:2012:184.

30 — Proti, Dekrētlikuma Nr. 40/2010 (2010. gada 26. marta *GURI* Nr. 71), kas ar izdarītajiem grozījumiem pārveidots Likumā Nr. 73/2010 (2010. gada 25. maija *GURI* Nr. 120), 3. panta 2.a punkta b) apakšpunkts.

31 — Skat. šā sprieduma 39. punktu.

32 — Skat. minētā sprieduma 40.–43. punktu.

33 — *FEK A' 2*83.

34 — Skat. tostarp spriedumus *ArcelorMittal Luxembourg*/Komisija un Komisija/*ArcelorMittal Luxembourg* u.c. (C-201/09 P un C-216/09 P, EU:C:2011:190, 78. punkts), *Land Burgenland* u.c./Komisija (C-214/12 P, C-215/12 P un C-223/12 P, EU:C:2013:682, 81. punkts), kā arī Francija/Komisija (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 88. punkts).

76. Turklāt uzskatu, ka Vispārējās tiesas apsvērumos nav pieļautas kļūdas. Konkrēti apstāklis – ko ir atzinusi arī *Orange* –, ka ar strīdīgā pasākuma rezultātā atbrīvotajiem finanšu līdzekļiem, kuru diskontētā summa 1996. gadā bija lielāka par EUR 13 miljardiem, esot varēts veicināt apelācijas sūdzības iesniedzējas darbības attīstību, tieši norāda uz to, ka tam bija – vismaz tam varēja būt – ietekme uz konkurenci, turklāt neatkarīgi no tā, kādu mērķi, vai tas būtu kopīgo interešu vai citāds mērķis, ar šo pasākumu bija paredzēts sasniegt.

77. Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ierosinu noraidīt apelācijas sūdzības pirmo pamatu.

C – *Par otro pamatu, kas balstīts uz Vispārējās tiesas kļūdām tiesību piemērošanā, vērtējot strīdīgā pasākuma saderību ar iekšējo tirgu*

1) Par pirmo daļu, kas ir balstīta uz Vispārējās tiesas pieļauto faktu sagrozīšanu un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, vērtējot vienreizējās ārkārtas iemaksas mērķi

78. *Orange* uzskata, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi tai norādītos faktus un nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, pārsūdzētā sprieduma 93. un 94. punktā atzīstot, ka 1990. gada likuma 30. panta, kas ir grozīts ar 1996. gada likuma 6. pantu, formulējumam nav pretrunā tāda interpretācija, ka ārkārtas vienreizēja iemaksa nav sociāls maksājums un tai ir citi mērķi, un ka tādējādi Komisija nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka risku, kas nav kopīgi, neņemšana vērā no saistībām atbrīvojošajā darba devēja iemaksā nevar tikt kompensēta ar minēto iemaksu.

79. Uzskatu, ka šī apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijas daļa nav pieņemama.

80. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, lai veiktu faktu sagrozīšanas pārbaudi, kas – kā izņēmums no principa, ka Tiesai, izskatot apelācijas sūdzību, nav jāpārbauda fakti, – ir interpretējama šauri, šajā gadījumā ir jānosaka, vai no lietas materiāliem skaidri izriet, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi 1996. gada likumam piedēvējamo tvērumu [35].

81. Proti, ir jānosaka, vai pārsūdzētā sprieduma 92. un 93. punktā izklāstītie apsvērumi par 1996. gada likuma 6. pantā aprakstīto strīdīgo iemaksu raksturu ir acīmredzami kļūdaini.

82. Manuprāt, tas tā nav.

83. Kā izriet no lietas materiāliem, ar 1990. gada likuma 30. pantu, kas ir grozīts ar 1996. gada likuma 6. pantu, *France Télécom*, kompensējot piešķirto valsts pensiju maksājumu, ir uzlikts pienākums iemaksāt Valsts kasē, pirmkārt, "darba devēja iemaksu, kurai ir no saistībām atbrīvojošs raksturs, [kuras] [..] likmi aprēķina tā, lai izlīdzinātu algām piemērojamo obligāto sociālo un nodokļu izmaksu līmeni starp *France Télécom* un citiem telekomunikāciju nozares uzņēmumiem, uz kuriem attiecas sociālo maksājumu vispārējās tiesības" [skat. šīs tiesību normas c) apakšpunktu]. Otrkārt, ar šīs tiesību normas d) apakšpunktu ir noteikts pienākums veikt "vienreizēj[u] ārkārtas iemaks[u], kuras samaksas noteikumi tiks noteikti budžeta likumā".

84. Pārsūdzētā sprieduma 92.–94. punktā apstiprinot Komisijas secinājumu, ka atšķirībā no vienreizējas ārkārtas iemaksas darba devēja iemaksas mērķis nebija sasniegt taisnīgas konkurences likmi un ka tādējādi risku, kas nav kopīgi, neņemšana vērā no saistībām atbrīvojošajā darba devēja iemaksā nevar tikt kompensēta ar vienreizēju ārkārtas iemaksu, Vispārējā tiesa nekādi nav sagrozījusi faktus, nedz, kā man šķiet, pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kas bija jāpārbauda šīs apelācijas sūdzības ietvaros.

35 — Lai iepazītos ar salīdzinoši nesenu piemēru tam, kā Tiesa pārbauda attiecīgā valsts tiesiskā regulējuma tvērumu, skat. pieeju, kāda izmantota lietā, kurā taisīts spriedums Francija/Komisija (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 78.–83. punkts).

85. Pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas nostājai pārsūdzētā sprieduma 93. punktā nav aplūkots vienīgi jautājums par to, vai 1996. gada likuma 30. pantā paredzētā ārkārtas vienreizējā iemaksa ir "sociāls maksājums" *Orange*, bet tajā ir iekļauti centieni noteikt, vai šai iemaksai, tāpat kā darba devēja iemaksai, ir no saistībām atbrīvojošs raksturs, kas faktiski ir paredzēts, lai nodrošinātu taisnīgas konkurences likmi. Vispārējā tiesa šādi vēlējās atbildēt uz tieši apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju, kas izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 91. punktā, par konstatējamo saikni starp vienreizējās ārkārtas iemaksas starpību un darba devēja iemaksas maksājumu.

86. Turklāt uzskatu, ka pārsūdzētā sprieduma 92.–94. punktā izklāstītie Vispārējās tiesas apsvērumi nevar tikt uzskatīti par pamatojuma nesniegšanu. Proti, ir redzams, ka Vispārējā tiesa ir juridiski pietiekami atbildējusi uz apelācijas sūdzības iesniedzējas šajā kontekstā norādīto argumentāciju. Šie apsvērumi apelācijas sūdzības iesniedzējai ļauj uzzināt iemeslu, kuru dēļ Vispārējā tiesa noraidīja šo argumentāciju, kā arī sniedz Tiesai pietiekamus pierādījumus pārbaudes veikšanai [36].

87. Visbeidzot, man šķiet, ka, aizbildinoties ar Vispārējās tiesas pieļautajām kļūdām tiesību piemērošanā, apelācijas sūdzības iesniedzēja patiesībā vēlas apšaubīt Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu. Taču šis novērtējums nav tiesību jautājums, kuru kā tādu pārbaudīt ir Tiesas ziņā [37].

2) Par otro daļu, kas ir balstīta uz Vispārējās tiesas pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, vērtējot "*La Poste* precedentu" [38]

88. *Orange* uzskata, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, pārsūdzētā sprieduma 99.–101. punktā tikai atkārtojot Komisijas novērtējumus un neanalizējot *Orange* izvirzītos argumentus, lai konstatētu, ka šie apsvērumi ir kļūdaini. Turklāt Vispārēja tiesa neesot izskatījusi citus *Orange* argumentus, kuru mērķis bija konstatēt, ka Komisijai nebija pamata aplūkot ar *Orange* saistīto ierēdņu pensiju reformu citādāk nekā ar *La Poste* saistīto ierēdņu pensiju reformu.

89. Manuprāt, šīs daļas ietvaros izvirzītā argumentācija ir jāatzīst par neefektīvu, jo tā attiecas uz pamatojumiem, kuru atzīšana par nepamatotiem nevar izraisīt šī sprieduma atcelšanu [39].

90. Proti, ir jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 99.–101. punktā izklāstītie Vispārējās tiesas apsvērumi par Lēmumam 2008/204 piedēvējamo nozīmi, kā tas skaidri izriet no šī sprieduma 99. punkta sākumā lietotā vārda "turklāt", bija izklāstīti vienīgi pilnīguma labad.

91. Šajā ziņā ir jāpaskaidro, ka Vispārējā tiesā izvirzītā otrā pamata otrajā daļā prasītāja būtībā apgalvoja, ka, atsakoties piemērot šajā tiesvedībā tādu pašu argumentāciju, kādu tā bija izmantojusi Lēmumā 2008/204 attiecībā uz reformu, kas bija salīdzināma ar to, kura tika ieviesta attiecībā uz prasītāju, Komisija esot pieļāvusi vairākas kļūdas vērtējumā un pārkāpusi nediskriminācijas un vienlīdzīgas attieksmes principus [40].

36 — Skat. 33. zemsvītras piezīmē minēto judikatūru.

37 — Spriedums *Alliance One International* un *Standard Commercial Tobacco*/Komisija un Komisija/*Alliance One International* u.c. (C-628/10 P un C-14/11 P, EU:C:2012:479, 85. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 — Komisijas 2007. gada 10. oktobra Lēmums 2008/204/EK par valsts atbalstu, ko Francija piešķīrusi *La Poste* piesaistīto valsts ierēdņu pensiju finansēšanas veida reformas veikšanai (OV 2008, L 63, 16. lpp.).

39 — Šajā ziņā skat. spriedumus *Aéroports de Paris*/Komisija (C-82/01 P, EU:C:2002:617, 41. un 67. punkts un tajos minētā judikatūra), *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija (C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 148. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī *InnoLux*/Komisija (C-231/14 P, EU:C:2015:451, 83. punkts).

40 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 97. punktu.

92. Atbildot uz šo argumentāciju, Vispārējā tiesa norādīja, kā to bija uzsvērusi Komisija, ka tas, vai ir tiesisks Komisijas lēmums, kurā konstatēts, ka atbalsts neatbilst šīs atkāpes piemērošanas nosacījumiem, ir jāizvērtē tikai LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunkta kontekstā, nevis ievērojot apgalvotu līdzšinējo praksi [41].

93. Vispārējā tiesa tikai papildus norādīja, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 152.–165. apsvērumā Komisija bija izslēgusi, ka attiecīgo, tās skarošo reformu laikā *La Poste* un *France Télécom* bija līdzīgā faktiskā un tiesiskā situācijā [42]. Savukārt jautājumā konkrēti par vienreizējās ārkārtas iemaksas vērtējumu abos gadījumos, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd šajā lietā, Vispārējā tiesa norādīja, ka Komisija bija apgalvojusi, ka nosacījums par *La Poste* ārkārtas iemaksas pārdali tika noteikts pēc tam, kad Komisija bija uzsākusi oficiālu izmeklēšanas procedūru. Šādā situācijā tā varēja izvērtēt šo iemaksu, ņemot vērā taisnīgas konkurences likmi, savukārt ārkārtas vienreizējā iemaksa *France Télécom* tika noteikta krietni vien pirms Komisijas uzsāktās oficiālās izmeklēšanas procedūras un ārpus tās konteksta [43].

94. Tā kā otrā pamata otrā daļa ir jāatzīst par neefektīvu, otrais pamats ir jānoraida kā daļēji nepamatots un daļēji neefektīvs.

D – *Par trešo pamatu, kas ir balstīts uz Vispārējās tiesas kļūdām tiesību piemērošanā, vērtējot laikposmu, kurā apstrīdētajā lēmumā noteiktais atbalsts tiek neitralizēts ar ārkārtas vienreizējas iemaksas palīdzību*

95. *Orange* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi faktus un veikusi pamatojuma aizstāšanu, pārsūdzētā sprieduma 107. un 108. punktā uzskatot, ka kompensācijas un papildkompensācijas maksājumu atcelšana bija apstrīdētā lēmuma 1. pantā konstatētā atbalsta daļa, lai gan apstrīdētā lēmuma preambulas 119. apsvērumā ir tikai secināts, ka strīdīgā pasākuma būtība ir samazināt kompensāciju, kuru veido darba devēja iemaksa, neminot kompensācijas un papildkompensācijas maksājumus.

96. Apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija ir vērsta uz to, lai pārmestu, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini veikusi pamatojuma aizstāšanu attiecībā uz precīzu attiecīgā atbalsta definīciju.

97. Šī argumentācija mani nebūt nepārliecina.

98. Pārsūdzētā sprieduma 107. punktā Vispārējā tiesa patiešām norādīja, ka "ir taisnība, ka diemžēl [apstrīdētā] lēmuma preambulas 119. apsvērumā, kurā ir ietverts secinājums par atbalsta esamību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, bija [tikai] norādīts, ka atbalsta [būtība ir] samazināt "kompensāciju, kuru veido darba devēja iemaksa", neminot kompensācijas un papildkompensācijas maksājumus".

99. Tomēr Vispārējā tiesa uzskatīja, ka, neraugoties uz šo apstrīdētajā lēmumā ietverto neprecizitāti attiecībā uz definīciju, "gan no [apstrīdētā] lēmuma konteksta, gan no tā 1. panta izriet, ka, pēc Komisijas domām, atbalsta [būtība ir] samazināt prasītājas iepriekš maksāto kompensāciju, kas noteikti ietver visus pēdējās minētās veiktos maksājumus pirms strīdīgā pasākuma stāšanās spēkā".

41 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 98. punktu.

42 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 99. punktu.

43 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 100. punktu.

100. Ņemot vērā šo nupat minēto apsvērumu un paskaidrojumu, ka Vispārējā tiesa ir skaidri nosaukusi apstrīdētā lēmuma 1. pantā ietverto atbalsta definīciju [44], kā arī norādes šī lēmuma preambulas 18. (tostarp 1. tabulā) un 105. apsvērumā [45], manuprāt, Vispārējā tiesa ir pamatoti secinājusi, ka Komisija ir izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu [46].

101. Visu iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ uzskatu, ka šis pēdējais pamats ir jānoraida kā nepamatots un līdz ar to apelācijas sūdzība ir jānoraida kopumā.

V – Secinājumi

102. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ierosinu Tiesai nospriest šādi:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) Orange SA atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

44 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 104. punktu.

45 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 105. punktu.

46 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 109. punktu.